

PhDr. IVANA HEJLÍČKOVÁ

VZDĚLÁNÍ:

Univerzita Karlova, obor filmová a televizní žurnalistika (1983-1987)

PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI

- Programová ředitelka Letní filmové školy (Asociace českých filmových klubů) (2011–dosud)
- Členka Rady Státního fondu kinematografie (2015-2018)
- Vysokoškolský pedagog (FAMO Písek – Dějiny světového filmu 2010-2015)
- Volný novinář (2008–2011)
- Šéfredaktorka – filmový měsíčník Cinema (1991–2008)
- Referentka tiskového oddělení (Filmové studio Barrandov) (1987-1991)

DALŠÍ PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI

Autorská a překladatelská činnost

- Mickey Rourke (Edice Malé filmové profily, Český filmový ústav, 1991)
- Kronika filmu (spoluautorka a překladatelka českého vydání, Fortuna Print, 1995)
- Shakespearovské adaptace Kennetha Branagha (sborník Film a divadlo, LFŠ 1998)
- Legendární filmy (překladatelka českého vydání, Mladá fronta, 2009)
- Růžový panter Peter Sellers (odborná redakce, Ed Sikov, xyz, 2009)
- Bezstarostní jezdci, zuřící býci (překladatelka českého vydání, Mladá fronta, 2012)

Publikační činnost

Spolupráce s periodiky: Záběr, Kino, Reflex, Film a doba, Xantypa, s rozhlasovými stanicemi ČR3, Radio 1

JAZYKOVÉ ZNALOSTI

Čeština – rodilá mluvčí

Angličtina – aktivně

Němčina – pasivně

Koncepce kandidáta do Rady Státního fondu kinematografie

Dovolte mi úvodem krátce zhodnotit svůj končící mandát V Radě Státního fondu kinematografie.

Jako člověk, zaměřený především na „koncovou práci“ s českým filmem – tedy problémy distribuce, festivalů, kin, periodických i neperiodických publikací a filmové výchovy jsem se v průběhu svého mandátu maximálně snažila prosazovat a podporovat ty projekty, které měly skutečný, reálný a smysluplný význam pro šíření a propagaci českého filmu a také jeho kritické hodnocení. Zastávala jsem a zastávám stanovisko, že sám vznik filmu, jakkoli kvalitního, je jen prvním krokem a nedostane-li se s pomocí kvalifikovaného a profesionálního prostředí ke vzdělanému divákovi, byly prostředky na jeho vznik do velké míry promarněné.

Po tříleté zkušenosti v Radě mohu konstatovat, že podmínky pro vývoj a výrobu celovečerních hraných, dokumentárních i animovaných filmů (ale i filmů krátkých) se podařilo v podstatě stabilizovat a rozhodnutím Rady byl zřízen dramaturgický inkubátor, který bude napomáhat dalšímu vzdělávání dramaturgů, jejichž kriticky nízký počet a mnohdy sporná kvalita se mi nadále jeví jako jedno z nejpálčivějších míst českého kinematografického prostředí.

Filmová tvorba ve všech zmíněných podobách samozřejmě je a i nadále samozřejmě bude prioritou Státního fondu kinematografie a v Radě pracují vysoce kvalifikovaní lidé, kteří její kvalitu dokáží relevantně posoudit. Méně se však orientují – a vyplývá to z logiky věci – v problémech další práce s filmem, a právě v tomto směru, domnívám se, mohu zúročit své dosavadní zkušenosti.

Klasickou distribuci v kinech stále šířeji doplňují (spíše by se dalo říci, že jí významně konkurují) jiné formy exploatace, filmové festivaly se stávají v podstatě samostatným distribučním okruhem, mění se způsob „konzumace“ filmů i informování o nich. To vše musí Rada jak při formulování výzev, tak při hodnocení projektů reflektovat a podporovat jen ty nejkvalitnější projekty.

Jedním z velkých cílů, které jsem si při vstupu do Rady Státního fondu kladla, byl vznik odborně fundovaných, a přitom čtenářsky přístupných dějin českého filmu. Podobná publikace u nás dosud bohužel chybí a domnívám se, že je kvalifikovaná a kritická reflexe minulosti je pro každou kinematografii nezbytná. Vzhledem k jiným prioritám Fondu (novela zákona, vznik nového Statutu Fondu a administrativa s tím spojená) se start tohoto dlouhodobého a finančně nákladného projektu dlouho odkládal, v posledních měsících mého působení v Radě se však konečně podařilo dojít k dohodě o způsobu podpory tohoto projektu i ustavení odborného týmu, který by se měl pod záštitou Národního filmového archivu na jeho realizaci podílet.

Dotáhnout tento projekt do konce je ovšem jen jednou z mých priorit v Radě. Dlouhodobě se totiž domnívám, že úkolem Rady je nejen podporovat kvalitní filmovou tvorbu (a to i

žánrovou), ale zasazovat se i o propagaci a popularizaci českého filmu, který má v očích veřejnosti ne vždy pozitivní obraz. Jedno bez druhého totiž po mém soudu nemůže fungovat.

Děkuji za pozornost.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Iva', with a long, sweeping horizontal stroke extending to the right.

Iva Hejlíčková